

DEBORAH CLOYED

*Elluärkamise
suvi*

Neli sõpra. Kaks maailma. Üks uus võimalus.

Deborah Cloyed
The Summer We Came to Life
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Deborah Cloyed
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M05310516
ISBN 978-9949-25-918-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Biancale, parimale sõbrale, kes tekitab tahtmise
kirjutada raamat parimatest sõpradest.

Emale, mu esimesele toimetajale, kogu mu perekonnale
(kaasa arvatud *mi segunda madre*'le ja mu oma
uskumatult toredale perele), kes on olnud mulle
kaaslaseks ning juhatanud mind läbi selle armastust,
kaotusi ja eelkõige naeru täis maailma.

West Clovernooki seltsile ja naistele kõikjal, kes koos
naeravad, söövad ja tunnevad üksteisele kaasa,
tegutsedes samal ajal selle nimel,
et maailm muutuks paremaks.

Franile ja Emilyle, kelle usk minusse muutis kõik.

Jonathanile. Jah, kindlasti temale.

mitte
PEATÜKK

1

Sünd ja surm on inimese elus kaks sündmust, mis näivad ütlevat ühte asja: meie ei tee otsuseid. „Ainus lohutus on armastus ja parimad sõbrad.” Seda ütles mulle Mina kaks päeva enne surma.

Nii palju vastab tõele – reedel, 25. juunil 2010. aasta suvel olime elus – mina, Kendra ja Isabel –, kuid Mina oli lahkunud juba kuus kuud tagasi.

Üürisin korterit Hondurase pealinnas Tegucigalpas, kuni ülikooli juures pidi algama mu kunstiresidentuur. Leping oli üheks aastaks. Mäletan, kuidas mõtlesin, et pean sellest loobuma, et olla koos Minaga tema viimastel päevadel, kuid arstide prognoosid olid lootustandvad. Mina surm jättis mulle võimaluse kuus kuud ringi rännata või vinduda. Valisin rändamise nagu tavaliselt.

Pärast matuseid ja sellele järgnenud pikki pidetuid päevi võtsin vastu ühe sõbra pakkumise ja läksin ta

juurde Pariisi. Seal ma kohtasingi Remyd. Remy Badeau oli pariislane, *enfant terrible** filmirežissöör. Tema tekita-tud keeristormi võtsin ma avasüli vastu. See tõmbas mu tardumusest välja, muidu oleksin olnud üks kuivanud lehehunnik.

Nagu alati jõudis suvi kätte kiiremini, kui arvata oska-sin. Kuid seekord ei olnud ootamatult saabunud pööri-päevas mitte midagi rõõmsat.

Esimest korda sellest ajast, kui olime väikesed tüdru-kud, ei tule suvepuhkust Isabeli ja Kendra ning nende emade Jesse ja Lynette'iga. Meie Minaga, mõlemad emata kasvanud, tasakaalustasime hästi emade-tütarde paare. Olime igal suvel kuuekesi käinud kusagil eksooti-lises kohas, kus veetsime nädala, naersime ja lõime uusi mälestusi. Kuid nüüd poleks ma midagi muud kui üks haletsusväärne viies ratas vankri all. Piisavalt halb oli juba see, et neljasest sõprusringist oli saanud van-kuv kolmnurk. Oleks elu antud mulle kolmerattalisena, oleks teine asi, aga mina uskusin, et olin saanud ATV. Minat pole enam, pole ka puhkusi. Kuid kas polnud mu elu nagu üks suur puhkus, põgenemine vastutuse eest?

Tundsin end juba süüdi naermise pärast.

Matustele järgnenud kuue kuu jooksul olin pidevalt tundnud häbi oma naermiskalduvuse pärast. Puuviljaleti ees. Duši all. Metroos. Olen seda tüüpi, kes naljatab las-tega. Flirdin vanade meestega. Naeran iseenda üle, kui varba ära löön.

* Juuresolijaid oma ootamatu otsekoheusega piinlikku sei-sundisse asetav isik (ingl). *Tlk*

Kuid lein raiub hinge, jättes sinust alles ainult killukesed. Nii et iga kord, kui ma Pariisis võõraste inimeste seas naerma hakkasin, tundsin, kuidas süütunne taob mulle rindu. Kui mu naer siis järsku vaibus, tekkis mitmel korral piinlik olukord, nagu oleksin ma teised naermiselt tabanud, just nagu oleksid nad olnud välgusähvatusse jäänud piilujad. Mõnikord nad judisesid, nagu oleks neil suduses linnas hakanud kõle. Siis vaatasid nad mind haletsevalt. Eurooplased tunnevad kummitustest vaevatu hästi ära.

Nii et Remy tegi mulle abieluettepaneku siis, kui harjutasin end mitte enam naerma. Tä tegi mulle ettepaneku päev enne mu ärasõitu Hondurasesse. Tegi seda kiirustades, mis lõhnas veidi hirmu järele, ja odava sõrmusega, mille lubas parema vastu vahetada, kui tagasi jõuan.

Ütlesin „jah”, sest eitav vastus oleks olnud liiga lõplik ja sel oleks olnud liiga palju otseseid tagajärgi. Ütlesin „jah”, sest tahtsin teada, kas see täidab mind eheda ja pikemaajalise naeruga. Ütlesin „jah”, varjamaks tõsiasja, et ma polnud suutnud täita oma sureva sõbra palvet.

Nüüd tuli jõuda selgusele, kas ma ikka tõesti kavatsen temaga abielluda.

PEATÜKK

1

Niisiis reedel, 25. juunil rulluisutasin oma Tegucigalpa korteris ringi ja vaatasin, kuidas loojuva päikese kuldne valgus klaasist liuguste taga muudab tahmase linna säravaks postkaardiks. Esimene asi, mida olin siia saabudes teinud, oli see, et vedasin kogu mööbli koos rullikeeratud maalide ja lõuenditega ning fotovarustusega magamistubadesse. Siinsed põrandad olid üsna samasugused nagu keskkoolikohvikus ja pakkusid avaralt ruumi mu konarlike mõtete korrastamiseks.

Rulluisutamine oli minu jaoks teraapia. Kehale tuli anda midagi lõõgastavat, nii et pea saaks hakkama kõigi nende metafüüsiliste, esoteeriliste, eluliste otsustega seotud asjadega, mis kõrvade vahel ringi ketrasid.

Olin peaaegu kolmekümnene. Miks on nii, et just enne kolmekümneks saamist haihtub su elust muretu udu ja hakkad kuulma üht võõrast häält, milles tunned ära täiskasvanud iseenda ja mis küsib: *kas sa pole selleks*

juba liiga vana? Ja ma ei usu, et see hääl küsiks üksnes rulluisutamise kohta.

Kunagi olin ju teel normaalsuse ja austusväärse üliedukuse suunas. Lõpetasin Yale'is füüsika eriala. Võite arvata, kui paljud mu koolikaaslased olid kiitsakad punapead ja naissoost. Olin juba kindlalt magistriõppesse suundumas, kui otsustasin hoopis veeta kuus kuud Ida-Euroopas seljakotiga matkates, kaasas kaamera. Näib, et võtsin kunstniku- ja mustlaselu omaks sama lihtsalt nagu beebi oma elu esimese suhkrutüki. Või nagu Isabel sotsiaalprobleemid. Või Kendra kuuekohalise palganumbri moetööstuses. Pealegi oli Mina meist see, kellest pidi teadlane saama.

Peatusin põrandal lebava kuldse kaustiku juures. Kui Mina oli saanud lõpliku diagnoosi, hakkas ta pidama kolme päevikut, üks igale tüdrukule. Minu oma oli tegelekult meeskonnatöö, tõsine plaan pärast tema surma teineteisega kontakti saada. Kolisin tagasi oma isa juurde Washingtoni, kus me kõik kasvanud olime, ja lausa kleepusin Mina külge. Minu tööks oli kogu füüsikaline külg – tõlkida kõike, mida suutsin leida teadvuse ja surma kohta, Mina jaoks tavainimese keelde. Tema sissekanded tulid südamest. Külaskäikude ajal andsime päevikut edasi ja tagasi ning veetsime peaaegu kõik pärastlõunad arutades ja oma plaani välja töötades. Samal ajal kui lehed vahtra puul ta akna taga süttisid leekivpunaseks ja siis maha langesid, veetsime päevad, tunnid ja ka Mina elu viimased minutid täpselt samamoodi, nagu olime veetnud eelnevad kakskümmend neli aastat – naerdes, nuttes, koos olles...